

Thời sự Hải ngoại
Chủ đề: Chính trị
Tác giả: Đặng Chí Hùng

Nhục thiên thu

Trong cuộc đời này, ai cũng có sự thất bại và thành công và thậm chí cả nhục nhã. Tuy vậy, có những sự nhục nhã mà ngàn đời không thể gột rửa được. Đó còn gọi là “**Nhục thiên thu**”. Ngày hôm nay, nhìn lại những nỗi nhục thiên thu đó, có cái đáng khóc, có cái đáng cười và có cả cái đáng giận. Nhưng dù thế nào chăng nữa, nó vẫn là những cái nhục thiên thu mà những người mắc phải nó không bao giờ gột rửa được.

Cái nhục đầu tiên phải nói đến sự tàn ác của đảng CSVN khi họ đã giết chính những người mà họ gọi là “đồng bào” của họ với những thảm cảnh trong CCRĐ [Cải Cách Ruộng Đất], NVGP [Nhân Văn Giai Phẩm], Mậu Thân 68, Đại Lộ Kinh Hoàng, hay sau này là “Giải phóng Miền Nam”, v.v. Đảng CSVN chẳng những đã giết hại người Việt mà còn làm tội tở cho Tàu cộng để cái nhục lại càng nhục thêm. Anh hùng ư? Giỏi giang ư? Chẳng hề có mà chỉ toàn là sự nhục nhã ê chề bởi một thực tế rất phũ phàng: Đảng CSVN rất hèn với giặc và ác với người dân.

Cái nhục thứ hai đó là họ đã bán đứng chính đồng chí của mình trong những cuộc chiến mà họ tham gia. Thương phế binh, liệt sĩ “Chống Pháp”, “Chống Mỹ”, “Đánh Pol pot” của họ có chẳng chỉ hơn thương binh, liệt sĩ chống Tàu một vài cái huy chương. Còn lại họ cũng giống nhau đó là sự dối đãi bèo bọt, là sự quên lãng trong đờn đau. Đảng CSVN đã dối trá tất cả khi bắt buộc những người lính hải quân năm 1988 thành bia thịt cho Tàu cộng tập bắn. Đảng cũng đã dối trá những người thanh niên miền Bắc đi vào cái gọi là “**sinh bắc tử nam**”. Rồi họ lại dối trá và phụ bạc những người bộ đội chống Tàu bằng sự im lặng và xóa bỏ quá khứ thật phũ phàng. Người bộ đội cộng sản được gì? Chẳng được gì, ngoài nước mắt của tủi nhục và ân hận. Cuối cùng thì sao? Máu và nước mắt của bộ đội đã biến thành Siêu Xe cho cháu nội Võ Nguyên Giáp. Xương của lính đã biến thành

những căn biệt thự, những tài khoản khổng lồ, những công ty giàu có của gia đình Nguyễn Tấn Dũng, Lê Duẩn, v.v. Đó là cái nhục rất lớn của cả một cái đảng bởi sự hèn hạ và dối trá của họ.

Và đây chính là một trong những bằng chứng về sự nhục nhã đó khi đảng CSVN nói dối chính người dân của mình. Những thanh niên Miền Bắc đã phải chết vì sự khốn nạn của đảng: *Bài thơ của một cựu Sinh Viên Đại Học Tổng hợp Hà Nội - Nguyễn Quốc Dũng: Thiểu úy Trung đội trưởng (B trưởng) của Sư Đoàn Sao Vàng thiện chiến của quân đội Miền Bắc.*

*“Từ buổi con lên đường xa mẹ
Theo anh em sang Lào, rồi dần bước vào Trung
Non xanh nước biếc chập chùng
Sớm nắng biển, chiều mưa rừng gian khổ
Tuổi thanh xuân cuộc đời như hoa nở
Vì hòa bình đâu có ngại gian nguy
Mấy tháng trời đêm nghỉ ngày đi
Giấy vệt gót, áo sờn vai sớm lạnh
Rừng Trường Sơn núi đồi hiu quạnh
Mẹ hiền ơi con nhớ đến Quê mình
Khói lam chiều giàn mướp lá lên xanh.
Con bướm nhỏ, mái đình xưa, Ôi nhớ quá.
Và nơi đây trong cảnh người đất lạ
Nhưng một màu xanh vẫn một quê hương.
Vẫn bóng dĩa xanh, vẫn một con đường
Con trâu về chuồng tăng thêm gọi nhớ
Đã qua rồi phút xa đầu bờ ngõ
Con nhìn ra, nào có giải phóng gì đâu?
Buổi chợ đông vui, đồng lúa xanh màu.
Mái chùa cong, bông hòe chuông tín mộ.
Lớp học tung tăng từng đàn trẻ nhỏ.
Đang nhịp nhàng vui hát bản đồng ca.
và bên này luống cải vườn hoa.
Đàn bướm nhỏ bảo nhau về hút mật.
Sao người ta bắt con đốt xóm phá cầu.
Phải gài mìn gây thương tác, thương đau.
Khi gài mìn đôi tay con run rẩy.
Rồi sau đó Con thấy xác người trong máu đỏ chan hòa.
Máu của ai? Máu của đồng bào ta, của những người như mẹ.
Đêm hôm ấy mắt con trào lệ.
Ác mộng về trần trọc thân canh...”*

(Trích: Những sự thật cần phải biết – Quyển 2 – phần 11 - Sinh Bắc Từ Nam)

43 năm trước, cả triệu người Miền Nam bỏ nước ra đi bởi vì không thể sống chung với cộng sản. Có những người đã hiên ngang sống và hiên ngang chết, nhưng cũng có những người tự nhận vào mình nỗi nhục thiên thu. Đó là ai? Đó là những kẻ như cha con Nguyễn Cao Kỳ, như Nguyễn Ngọc Lập, Nguyễn Phương Hùng, Khánh Ly, v.v. Tất cả những kẻ đó, đã tự chuốc nỗi nhục vào mình bởi sự hèn hạ đã sánh ngang bè lũ cộng sản VN. Đảng CSVN thì cúi mình lòn tròn Tàu cộng, còn những kẻ từng là người “tị nạn” nêu trên thì lại lòn tròn Việt Cộng. Chúng đều nhục như nhau với những nỗi nhục thiên thu.

Dân tộc Việt đã 4000 năm qua không chịu nhục và cũng chẳng chịu khuất phục bởi bất cứ thế lực nào. Lẽ nào giờ đây phải cúi đầu chịu nhục với những nỗi nhục thiên thu? Lẽ nào dân tộc chúng ta lại thích mang những nỗi nhục ngàn thu như đảng CSVN, Hồ Chí Minh hay đám trở cờ như Nguyễn Cao Kỳ? Câu hỏi đó, tôi dành cho các bạn tự trả lời.

Trong cuộc đời của chúng ta, không có nỗi nhục nào bằng nỗi nhục làm dân của một quốc gia bị nước khác biến thành nô lệ...

18/02/2018

Đặng chí Hùng

Nguồn: Internet eMail by ddc b chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, February 19, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*